

Leif Woxlin

Döden på Dellen

Förlaget Orda
Deckare

Norrlandsdeckare

Böcker i romanserien
En Hälsingedeckare – om kriminalpolisler i Hudiksvall:

Dödligt Mönster, 2003
Sommarens Hot, 2005
Rum för Mord, 2006
Död på Flygplatsen, 2007
Mördaren gör Intrång, 2008
Döden på Dellen, 2009
Föremål för Mord, 2010
Berget, vattnet, blodet, 2011

Döden På Dellen – Leif Woxlin
ISBN 978-91-7553-979-9

Utgiven av Förlaget Orda AB 2014
© Leif Woxlin 2009

Omslag: www.Okapi-Grafik.com
Omslagsmålning: Rose-Marie Klintman, www.rmk.nu

Typografi: Palatino Linotype
Tryckt i Polen 2014
www.forlagetorda.se

DÖDEN PÅ DELLEN

LEIF WOXLIN

Alla likheter med verkliga personer
kan vara högst avsiktliga.
Även att högst verkliga personer
kan förekomma.

En Hälsingedeckare

PROLOG_VATTENGRAV

En uppgörelse skulle komma till stånd på Nätterön i sjön Dellen.

Egentligen var det bisarrt; men skälet var förstås det exotiska inslaget. Personen som stod för arrangemanget hade ett visst sinne för den typen av infallsvinklar.

Det fanns pengar med i bilden men det hade inget med själva momentet att göra. Det var verkligen en uppgörelse.

Dellen var stor, vid en sammanvägning av ytmått och djupmått placerade den sig på listan över landets tio största sjöar. En gång i tidens begynnelse hade en väldig asteroid korsat jordens bana och sprängt jordytan i det som nu utgjorde landskapet Hälsingland. Landskapsbilden dominerades av den milsvida kratern.

Det geologiska sambandet gick att ana för den som såg det från ovan eller studerade en karta. Han hade själv gjort allt detta, den här gången hade han varit noggrann med förberedelserna. Ingenting fick lämnas åt slumpen.

I det stilla gryningsljuset låg vattenytan blank som en skiva av stål. Även de omgivande bergens blåa kammar framträdde på ett metalliskt sätt. Inte ett moln på himlen och vindgivaren visade på noll. Däremot hade temperaturen stannat på bara ett par grader.

Båten var i trä, en enkel eka på några meter, billig i inköp, men när motorsnurrarna grävde ner aktern i vattnet gick den stabilt. Den kändes mer sjösäker än en plastbåt i samma storlek; inga kast och med bra bäring i fören. Vapenarsenalen hade han placerat rakt framför sig på den mittersta sittbrädan och den var lättillgänglig.

Motspelaren befann sig redan på ön och hade väntat länge. Motspelaren var den som var ovan, han var fortfarande att betrakta som en newbie. Naturligtvis förstod han inte heller att han var ett offer i sammanhanget. Han hade prioriterat andra saker, exempelvis hade han kostat på sig en elegant sportbåt. Båten hade han dragit upp på sandstranden och sedan hade han lyckats göra upp en eld.

Skulle motspelaren i det läget uppfatta situationen på ett korrekt sätt hade det ändå varit för sent, han skulle vara tvungen att

fullfölja och möjligen att chansen fanns, även för honom. Även om den var begränsad.

Mannen med träekan hade sett rökspelaren och kontrollerat positionen.

Det fanns en cylinder installerad som motspelaren inte kunde aktivera. Absolut inte öppna. En plåt-cylinder, den stod inne i en skogsdunge och kändes massiv. Han hade absolut ingen aning om innehållet. Vid ett tillfälle hade han försökt släpa den till elden men den gick inte att rubba.

Cylindern började fylla honom med oro. Faktum var att han hade investerat pengar i det här och han skulle inte kunna ta en förlust hur som helst. Insatsen var hög och han hade öppnat sitt konto för transaktioner i båda riktningarna.

Kontot var precis länsat men det visste han förstås inte. Det var inte heller därför mannen i ekan närmade sig.

Vilken naturupplevelse, tänkte motspelaren, mitt i eländet. Sjön var trots allt obeskrivligt vacker, särskilt i den gryende solens första turkosa solstrålar. Som ett skimmer, långt ut i kanterna.

Motorljudet dök upp som från ingenstans, utan förvarning. Efter att elden slocknat hade stillheten blivit total och motspelaren ryckte till där han satt. En överklighetskänsla infann sig. Han tog skydd i skogsdungen med cylindern och tittade ängsligt mellan de tunna stammarna.

Han kände inte igen mannen i ekan, hade aldrig sett honom. Identifikation var inte möjlig.

*

Han tänkte att det var det här som var Döden på Dellen. Han hade förberett med en vattengrav, centralt placerad på ön, och därmed skulle det inte lämnas några spår. Den dödes kropp skulle upphöra att existera.

Allting hade hänt så fort, han tänkte på det nu. Så fort han kom upp på land hade han använt den fjäderspända knivkastaren. Han hade fått in en direktträff.

Döden på Dellen, det var det kodnamn det parallella momentet tilldelats. När han sänkte kroppen i vattengraven innebar det samtidigt att momentet kunde avslutas.

DEL 1_FÖRBEREDELSE VID
STRÄNDER

Erske Båtsman var inte den som var van vid lyx och fina bilar. Det blev ingen ekonomi när man levde ensam och inte haft ett fast arbete på flera år utan fick hanka sig fram på bidrag och tillfälliga påhugg. De sista åren hade varit hundår och det enda som hållit honom uppe var fiolspelet och att han fortfarande lyckades bo kvar på den egna egendomen. Sjötorpet, strax utanför Delsbo.

Inte för att han fått så många erbjudanden om jobb på annan ort, inga krav från förmedlingen att flytta, men det hade ändå funnits där som ett potentiellt hot. Indraget arbetslöshetsstöd och samla tomburkar på Delsbostämman för att överleva.

Nu hade han plötsligt hamnat i ett annat läge. Det hade gått fort och knappt att han fattat vad som hänt. Pengar på kontot och en tjänstebil att disponera som inte var av denna världen: En spritt ny Jeep Cherokee. Med fabriksmonterad dragkrok.

På kort tid hade Erske Båtsman lärt sig allt om jeepens historia. Han var medveten om att han körde originalet. Det fanns många plagiat på marknaden men Cherokeeen var den rätta varan. En terrängbil som samtidigt var en lyxbil och med det klassiska kylargallret i fronten.

Det kunde därmed inte räknas som ett vanligt påhugg.

Erske hade precis handlat på ICA-hallen och redan bestämt sig för att köra ett extra varv i samhället med matkassarna stödda mot varandra på baksätet. Syftet var inte i första hand att visa upp sig utan att lyssna på musiken i bilstereon. Ljudmiljön inne i kupén var bland det bästa han hört och han lyssnade på sig själv, när han spelade på sin fiol. Inspelat i en riktig studio för något år sedan; egna låtar blandat med traditionella. Företrädesvis polskor, både sextondels och åttondels.

Han hade kunnat köpa en bricka öl hos handlaren, hade det varit som förr i tiden hade han gjort det, men ansvaret och framförallt Jeepen gjorde att han inte kände något behov längre. Det fanns de som påstod att han var alkoholiserad men det stämde inte.

Det visade sig nu, att de hade fel. Han var inte offer för någon drog och skulle aldrig bli. När han drack var det för att döva meningslösheten och för att glömma ensamheten. Något sådant plågade honom inte för stunden, inga problem av det slaget.

Egentligen inga problem överhuvudtaget.

Om två timmar skulle han få besök hemma på Sjötorpet och efter att han lyssnat färdigt på fiolmusiken skulle han plocka ihop i stugan. Det skulle inte ta lång stund, han hade redan fått ordning i köket och i det lilla arbetsrummet. Polskan klingade inne i bilen, han visste att han var bra och att han hade en vacker ton. Det var inte för inte han erövrat titeln Riksspelman efter uppspel inför jury. Han var erkänt duktig på att hålla takten och det om något var en medfödd talang.

Rytmen var viktig, han hade den i blodet. Indianblodet.

*

Klockan femton, precis på utsatt tid, kom besökaren in på Sjötorpets vändplan. Kompanjonen. Vägen in från landsvägen var egentligen bedrövlig, smal och i riktigt dåligt skick. Sättningar och öppningar i gruset. Det gick ju bra om man körde en Jeep men kompanjonen åkte i ett betydligt mindre fordon. En Renault pick-up av minsta modell, knallröd och utan företagstext efter sidorna.

Erske lämnade inte huset, han studerade henne genom sovrumsfönstret, stående bakom gardinen. Brunett med hår längre än till axlarna och med en färgmönstrad tygkappa som nådde till knäna, magerlagd och kanske en aning kutryggig. Om han själv var i åldern mitten av de trettio så kunde hon inte vara mycket mer än tjugofem.

Han hade fått veta att det skulle vara en kvinna men han hade aldrig sett henne förut. Det bodde trots allt tusentals människor i trakten. Hon hade grova kängor med snören som såg ut som nakna råttsvansar.

Hon parkerade parallellt med Jeepen och kanske hon tvekade vart hon skulle ta vägen. Egendomen omfattade fyra eller fem byggnader, beroende på hur man räknade. Härbren och uthus,

själva boningshuset var inte det största. Nere till höger, sett från vändplanen, låg sjön med sina klätterstenar och en brygga som hotade att rämna för röta.

Det var dit Sofia Berger brukade gå. Hon hade det som vana, att börja varje besök med att gå ner till sjön och plaska med händerna i vattnet.

Våren hade kommit snabbt efter en kall mars. Efter påskhelgen hade den första värmen infunnit sig. Nu var drivorna av packis uppluckrade och ute på bryggan skulle det gå att blöta händerna igen.

Sofia Berger var Erskes före detta. På något sätt förstod han att hon skulle fråga om Sofia. Kompanjonen. Varför visste han inte, det var mer en känsla. Han insåg förstås att han och Sofia var en visa i bygden.

Men kvinnan med tygkappan tänkte inte gå ner till vattnet. Hon var ute på jobb och var förmodligen ett proffs som ville få det överstökad. Erske hade kanske hoppats att hon skulle låta sig imponeras av Jeepen men hon tycktes fullkomligt ointresserad. Hon gick upp mot byggnaderna, höll sig vid sidan av stigen som trampats till is. Erske vände sig bort från fönstret.

Han hade duschat och sprayat på sig något från ICA-hallen. Han plufsade till den bylsiga tröjan så att den skulle dölja magomfånget bättre. Han kunde inte påminna sig att han någonsin tänkt så mycket på det egna utseendet. Förresten var det inte bara Jeepen han kunde känna sig stolt över. Han kunde vara stolt över sin egendom, över Sjötorpet.

Det var ingen slum han levde i, som han kanske trott en gång.

*

Bricken Hansson knackade på dörren till den mellanstora stugan, hon hade räknat ut vilket som var boningshuset. Erske dröjde inte med att öppna och han såg till att bjuda till. Han levererade det riktigt stora leendet.

– Det är väl aldrig du som är Erske? sade hon och log tillbaka, men stramt.

– Jag är Erske. Och du är Bricken Hansson?

– Stämmer.

De skakade händer på ett uppstylat sätt.

– Det var väl inte så märkvärdigt svårt att hitta? sade Erske som inte visste hur han skulle börja. Kanske inte så många vägar att välja på?

– Du har satt upp en snygg skylt, vid riksvägen. "Sjötorget en kilometer." Jag antar att det är du som har satt upp den? Du är ju snickare.

– Jo, det är min skylt. Det var ett arbetslöshetsprojekt jag var med i, en gång i tiden. Vi målade skyltar en hel dag. Jodå, den där blev jag ganska nöjd med. Tack för berömmet, ska jag väl säga.

– Ska vi stå här hela dan, eller? sade Bricken Hansson.

– Vi kan väl gå in och sätta oss en stund? Vi har väl inte så bråttom idag?

– Det är ju inte det enda jobbet jag har, påpekade hon.

Erske visade in henne i det lilla torparköket, osäker på situationen.

– Så du är datatekniker? försökte han. Med egen firma och allt?

Hon slog sig ner närmast fönstret utan att ta av sig tygkappan. Erske öppnade fönstret på glänt för han tänkte att det skulle bli varmt. Utanför hördes talgoxarna. Hon satt på stolen som om hon satt i startgropen. Snart kunde hon hoppa rätt upp, tänkte han. Om han inte skötte sig.

– Jag är radiotekniker, rättade hon honom. Teveapparater och antenner och digitalboxar. Du kanske inte vet vem jag är men jag vet nog vem du är.

– Jaså? sade Erske och trängde sig ner på den enda lediga stolen. Vem är jag, menar du?

– Jamen, kom igen. Dig har man ju lagt märke till. Sen man var liten. Jag måste få fråga och jag hoppas att du inte tar illa upp: Är du en riktig indian?

– Varför måste du fråga om sånt? sade han och försökte låta oberörd.

De satt tysta för ett ögonblick.

– Jag ser ju att du inte gillar att jag frågade. Du tog illa upp? Jag ber om ursäkt i såna fall.

– Är det vad ungarna snackar om? Att jag skulle vara indian? Men visst, jag är adoptivbarn.

Erske sträckte på ryggen och kände hur hårflåtan knackade honom i ryggen. Han hade det svarta håret bakåtkammat och uppsamlat i en tjock fläta. Han gjorde ju inget för att dölja sitt ursprung men normalt var det ingen som frågade heller. Inte på det viset.

– Jag tycker verkligen inte att det är nåt du behöver skämmas för, sade Bricken Hansson. Kanske jag gillar indianer?

– Jaha, det kanske du gör? Jag vet i varje fall vart jag är född. I Guatemala. Men det är liksom inget jag vill dryfta. Inte just idag i varje fall.

– Nejdå. Okej.

Han borde ha frågat om hon ville ha kaffe men han hade kommit av sig. Sydamerikanskt kaffe, som det skulle blivit. Colombia. Hon såg ut att ha fastnat med blicken på en punkt i hörnet under vedspisen, samtidigt som hon sjunkit ihop på stolen, krummat ihop sig.

Erske tänkte på det hon sagt, att hon lagt märke till honom sedan hon var liten. Han kände sig som en gammal gubbe. Han visste att han fått ett ansikte som ett månlandskap, med porer som blivit till kratrar.

– Hur fick du jobbet? frågade han.

– Han ringde mig. Tydligt nån som rekommenderat mig.

– Det är bara det att jag trodde det skulle vara en datatekniker.

– Jo, men jag jobbar med data också, det ena ger det andra. Åtminstone så det räcker för det här jobbet. Efter vad jag har förstått.

– Själv står jag bara för snickeriarbetet, bara så du vet. Ingen ledningsdragning för min del. Vill du ha nåt? Kaffe kanske?

– Nej, inget för min del.

– Vad vet du om honom?

– Faktiskt ingenting. Jag har fått ett förskott på femtusen kronor i kontanter. Ska jag vara ärlig kan jag vara orolig för att jag inte får ut nåt mer. Att han går i konken och att jag blir blåst.

– Varför tror du det? Litar du inte på honom?

Hon såg på honom som om hon plötsligt inte kunde lita på honom heller. På Erske.

– Än du själv då? sade hon istället. Du har ju jobbat med det här ett tag. Har du fått betalt än?

– Jag har aldrig haft så mycket pengar som nu, svarade Erske sanningsenligt fast det inte sade så mycket.

Han kunde säga något om Jeepen, man han valde att vänta med det. De skulle ändå snart ut och åka.

– Betalar han dig kontant?

Erske hade fått en utbetalningsavi som han fått gå med till bankkontoret i Hudiksvall.

– Nej, inga kontanter i mitt fall, svarade han.

– Du vet ju mera om honom än vad jag vet, det hör jag. Är han en äventyrare?

– Jag kan inte tro annat än att han är helt seriös i det här.

– Men vet du nånting om honom?

Erske ruskade på huvudet och gick för att hämta arbetsmaterialet. Alla frågorna gjorde honom obehaglig till mods. Men det var sant som han sagt, att han hade förtroende.

Förtroende för Entreprenören. Entreprenören med stort E.

När det ändå inte blev något kaffe kunde de lika gärna hålla till på köksbordet. Köksbordet var inte stort men mer fick inte plats mellan bänken, vedspisen och de tre dörrarna. En dörr ut till kallfarstun, en till sovrummet och en till arbetsrummet med skrivpulpet. Även arbetsrummet var litet, för att inte tala om sovrummet. Hela stugan var liten. Arbetsrummet saknade dessutom fönster.

Mappen med arbetsmaterialet låg på skrivpulpeten, han hade lagt fram den i förväg. Han började med att ta fram kartan.

– Snygg karta, kommenterade hon och Erske höll med.

Hon for med fingret över ortsnamnen och höjdangivelserna.

– Varenda liten vägstump finns med, sade Erske.

– Dellen med omgivningarna.

– Fast bara dom allra närmaste omgivningarna. Sjötorpet finns ju inte med, som exempel. Det skulle varit här annars.

Han måttade med fingret utanför bordsskivan.

– Vad är det här för siffror? frågade hon och lät fingret löpa över sjöns blåa vattenskiva.

– Antagligen djupangivelser.

– Här vid Nätterön, sade hon, här är det djupt i så fall. Sextiotvå meter, det är rena vattengraven.

– Det är en geologisk karta.

– Jaså, hurså? Är det förresten på dom här platserna vi ska göra installationerna?

Det rörde sig om ett antal positioner som ringats in med bläckpenna. Erske tänkte inte gå in i några geologiska diskussioner, det var inget ämne han behärskade.

– Precis, skyndade han sig att svara. Det är där jag har byggt vindfången.

– Dom verkar ju inte ligga precis vid vattnet.

– Nej, det är väl strandskyddet förstås. Men allting ligger på promenadavstånd till sjön. Det ska gå att lägga till med båt.

– Och han har fått bygglov för alltihopa?

– Fast det är inga sommarstugor. Det kallas vindfång men det påminner mest om friggebodar. Ska jag säga vad jag tror så har det nog räckt med tillstånd från markägarna.

– Ja, det är hur som helst inte vårt problem.

Kartan upptog hela köksbordet. Dellensjöarna var uppdelade i Norrdellen och Sördellen och de förbands i ett näs i Norrbo socken. Närmast sig hade Bricken Sördellen med ortsnamn som Sannäs och Fredriksfors. Hon såg ut att noga studera de ringmarkerade positionerna, upp mot Moviken vid Norrdelen och tillbaka över Gammelsträng och Västansjö.

Erske stod kvar i dörröppningen till arbetsrummet och betraktade henne. Köksfönstret hade åkt upp på vid gavel men färgen på hennes kinder hade stigit.

– Det är som ett mönster, sade hon.

– Vadå menar du?

– Dom här vindfångspositionerna, dom bildar ett mönster. En symbol.

– Jaså? Ja, kanske det. När du säger det så.

– Jo, man ser det tydligt. Det är en sorts bild, om man drar streck mellan punkterna. Undrar om det är med avsikt?

Han kunde ändå inte engagera sig i den typen av kommentarer. Det var funderingar som passade för Sofia Berger, på den tiden

när de haft sällskap. Sofia Berger var den som kunde försöka göra sig märkvärdig genom att prata om andevärlden och tecken från andra dimensioner.

Kompanjonen verkade ändå vara mer av ett annat slag, hon var på ett annat sätt. Hon var en tekniker, tänkte han, som kunde med teveapparater. Själv hade han en teve som inte fungerat på flera år.

– Är det slut mellan dig och Sofia? frågade hon utan förvarning och såg upp från kartan.

Erske sträckte på nacken och svartflätan knackade mellan skulderbladen.

– Du, det var länge sen, svarade han med skorrig röst.

Han kunde inte fatta att hon frågade.

Hon såg reaktionen, att han inte ville prata om saken. Erske lade armarna i kors och skavde med ryggen mot dörrkarmen, tittade ut genom fönstret med tom blick.

– Ja, det är ju inte min angelägenhet, mumlade hon.

– Jag vet ju ingenting om dig, sade han efter att ha tänkt efter en stund. Bricken; vad är det för sorts namn egentligen?

Bricken Hansson skrattade lågt.

– Min farmors mamma hette Bricken, sade hon. Det är ett gammelnamn. Nu skulle jag kunna tänka mig det där kaffet faktiskt. Innan vi åker.

Erske var snabbt framme vid skafferiet som han städat och torkat ur. Det var nog första gången han torkat skafferiet överhuvudtaget. Han hade ställt för det här och köpt en ask mazariner.

– Är det kaffe från Guatemala? frågade hon.

– Nej, men just inte långt ifrån.

De skulle ta Erskes bil, det var ingen som föreslog någonting annat. Bricken sade inget, inte ens att hon frågade om det var hans. Hon hade två verktygslådor med sig i sin röda pickup som Erske stuvade in bak i Jeepen, tillsammans med sina egna snickarverktyg, vissa nyinköpta. När han startade motorn gick musikspelaren igång med fiolmusiken men han stängde inte av och dämpade inte volymen.

Inte heller att hon kommenterade musiken. Uppenbarligen ville hon prata om någonting helt annat, för när de skumpade över potthålen frågade hon på nytt om Sofia Berger.

Han trodde inte det var sant, att hon ovillkorligen skulle prata om henne. Han kände sig tvungen att svara, fast det skulle bli kort:

– Det var länge sen jag gjorde slut med Sofia. Jag har varit singel sen dess.

I själva verket var det inte hela sanningen, han hade haft sina förhållanden, även om de inte varat så länge. Han trodde sig veta vad det berodde på, men det tänkte han inte berätta för Bricken.

Det var naturligtvis hans eget fel, att det aldrig blev något. Han hade gjort Sofia Berger ledsen och han ville inte göra någon annan ledsen. Han fick ångest när han gjorde andra människor ledsna. Han förtjänade inte längre något fast sällskap.

Han blev ledsen själv, bara det kom upp på tal.

– Du vill inte prata om det, sade Bricken. Jag är nyfiken bara, det är det bara. Det måste du väl förstå?

Erske grymtade, han förstod inte vad det var han skulle förstå. Han önskade att hon skulle säga något om fiolmusiken istället. Det gjorde hon inte.

– Vart åker vi nu? frågade hon, efter några tysta sekunder.

Erske bet ihop och han styrde upp på riksvägen, riktning Delsbo.

– Till lagret, mumlade han.

– Ja, just det. Han sa att det skulle finnas prylar.

– Du har ju haft en lista med utrustning.

– Så det är klart redan?

– Allting på listan är levererat. Jag kvitterade ut på Bussgods förra veckan och nu står det inne på lagret.

– Och var finns då detta lager?

– I ett hyreshus i byn.

Blodmyrapolskan klingade precis ut, Erskes egen komposition. Han sträckte sig över instrumenteringen och satte den på repetition. Han utgick från att kompanjonen inte skulle märka att det var samma låt. Han fick tänka på henne som kompanjonen, det blev mer yrkesmässigt då. Inget tjejprat om misslyckade förhållanden och bildsymboler och indianer.

De svängde in vid hyreshuset vid Björkgatan i Delsbo centrum. Lagret utgjordes av en källarvåning med gallerförsedda fönster. Det var ändå en riktig våning, med pentry och duschutrymme och gallren hade funnits där från första början.

Kompanjonen vecklade fram ett A4 ur kappfickan. Det var hennes lista.

– Jag beställde materielen, sade hon. På nätet. Men jag gjorde det inte i mitt namn, jag gjorde det i hans.

– Han heter Larsson, sade Erske med ett anslag av tålmod. Entreprenören heter Alf Larsson.

– Jag vet väl vad han heter, annars hade jag inte kunnat lägga beställningen. Jag ville inte stå som referens, för tänk om han inte kunde betala. Då skulle jag kunna åka på betalningsföreläggande och anmärkningar hos kronofogden.

– Nog tror jag du kan lita på Larsson, sade Erske och körde med Jeepen ända fram till porten.

Bilen blockerade därmed gångvägen från bostadsparkeringen. Den som kom gående skulle få bege sig ut på gräsmattan och i skuggan från huset glimmade isbarken mellan tuvorna.

Erske skramlade med nyckelknippan och lufsade in i trapphuset och ner till lägenheten. Han hade inte fått fart på elradiatorerna och det kändes utkylt. Inte hade han snyltat på duschen heller, även om tanken funnits där. Bricken gick in och såg kartonglådorna. När hon läste leverantörernas namn på etiketterna nickade hon igenkännande. Tydligt gick hon omkring med skärverktyg i fickan för plötsligt hade hon börjat snitta upp packtejp.

Erske ställde sig vid sidan av, han tog inte aktiv del i kompanjonens genomgång av leveransen.

– Det mesta verkar ju finnas här, konstaterade hon och strök hårslingorna från ansiktet.

Hon behöll tygkappan på sig, den ormade sig runt kroppen när hon arbetade. Det satt små plastpärlor i trådar runt kappans midja, de studsade mot tyget. Hon vek ihop omslagspappren och alla plastpåsar och stuvade in alltsammans i en tomkartong.

– Vad är det för grejer? slank det ur honom.

Han kanske inte skulle avslöja sin okunskap. Sanningen var att han visste absolut ingenting om kompanjonens uppdrag, om vad det var hon skulle göra.

Hon studerade sin papperslista.

– Webbkameror, mikrodatorer och sändare, svarade hon. Solceller för elförsörjning.

– Okej, sade Erske snabbt. Ska jag bära in det i bilen? Alltihopa?

– Nej, knappast.

– Men vi hinner väl ändå med ett par, tre ställen?

– Vi hinner bara ett ställe idag. Eftersom det är första gången och jag måste fundera när jag jobbar. Vi tar två lådor.

Erske skred omedelbart till verket men lådorna var tunga och han protesterade inte när Bricken hjälpte till.

– Tur du har en stor bil, sade hon.

Det var första gången hon sagt något om Jeepen. Väl inne i kupén stängde hon av fiolmusiken och innan Erske hann reagera frågade hon var de skulle börja.

– Vid Hästnäs, svarade Erske.

Hon hade kartan med sig och vecklade upp den över instrumentpanelen. Hon hittade rätt bläckmarkering med långfingret.

– Det är bara det att jag tänker bättre om det är tyst omkring mig, förklarade hon och log, med ögonen på kartan.

– Det är lugnt, sade Erske med stötig röst.

*

Plats Hästnäs låg inte långt ifrån infarten till Avholmsbergets toppstuga och efter Friggesund var vägen skadad av tjällossning. Erske körde långsamt och väjde för de värsta förskjutningarna. Ändå hade han valt att ställa in bilen i sportläge och fjädringen var vass och kantig.

Kompanjonen guppade på sätet. Hon hade plötsligt ett anteckningsblock i händerna med handritade scheman. Fortfarande med kartan uppslagen framför sig, den hasade och prasslade över instrumenten.

– Du kanske ska vara med och titta hur jag kör, tyckte Erske. Så du hittar själv nästa gång.

Han hade inte sagt så mycket sedan de lämnade Delsbo. Nu kände han att han behövde göra sin stämma hörd igen. Han hade bestämt sig för att det var strunt samma med fiolmusiken. Man skulle inte kasta pärlor åt svinen, det brukade Sofia Berger säga. Berger spelade fiol själv, men var ingen överdängare.

Kompanjonen gjorde som han sade, hon tittade upp, fast med sammanbiten min.

– Fan, jag tror jag blir åksjuk, sade hon.

Erske var främst rädd om bilen, han sneglade på henne men hon verkade ha situationen under kontroll. En avfart till höger utan vägs skylt ledde in i skogen och ner mot Dellen.

– Det är det här som är Plats Hästnäs, sade Erske.

– Svåruttalat. Låter som "Plastnäs".

Vägen försvann i tät granskog och sedan upp i en lutning och ner igen. På andra sidan övergick skogen i lövträdsbestånd med nakna slanor till stammar. Sträckan var snöfri och efter kanterna och in i terrängen låg tillplattat gräs i vitgula nyanser.

Där vägen upphörde gick det att skymta vattenspegeln mellan trädstammarna. Ingen vändplan, som vid Sjötorpet, men det skulle gå att vända. Erske hade varit där tidigare, en gång med virke på en dragkärra. Grusvägen var strimlad av hjulspår.

Bricken försökte på egen hand komma underfund om var platsen låg. Vindfånget. Hon gick runt i det torra gräset med kappan oknäppt. Den stod ut som ett segel bakom henne, med alla färgmönstren i tyget och plastpärlorna.

– Du hittar aldrig själv, sade Erske och skrattade.

Samtidigt som han öppnade bakluckan och undrade hur de skulle gå till väga. Virket hade han fått bära själv men det här var något annat. Ett alternativ var att fördela ut innehållet i bilen och ta med sig delarna i omgångar.

– Det är väl ett par hundra meter att gå, sade han. Tvärs genom skogen och upp på höjden.

– Hur skulle nån vilja åka hit?

– Det är inte meningen man ska åka med bil, förstår du. Man ska komma sjövägen.

– Vi börjar med solcellsaggregatet. Sen får vi gå tillbaka och hämta resten. Det är tungt med batterierna.

Hon visade på delar som fortfarande var inslagna. Etiketterna upplyste om innehållet, och fabriksnamnet: Pricteur & Skagger.

– Det här är det nyaste nya, förklarade kompanjonen. Jag trodde han skulle ifrågasätta att jag valde den här utrustningen, han kunde ha sagt att vi skulle välja nåt billigare.

– Men det gjorde han inte, påpekade Erske och kunde inte låta bli att dra på smilbanden.

Han tog tag i lådan.

– Kanske han inte visste bättre, sade hon.

– Jag tar den här själv.

Själv nöjde hon sig med en av sina egna verktyglådor. Erske gick över grästuvorna och hon svassade omkring någonstans utom synhåll. När de närmade sig gjorde sjön sig påmind, det svepte in kallvindar som fick Erske att ta skydd bakom lådan han bar på.

På en platå av berghäll och lingonris fanns Plats Hästnäs. Erske satte ner lådan på det nakna berget, så försiktigt som möjligt, sedan tog krafterna slut. Han sjönk ihop på huk med huvudet ned-sänkt mellan skuldrorna. Den svarta hårflätan hängde framåt över huvudet och spände i nacken.

Sofia Berger brukade säga att hon aldrig sett en sådan viloställning, inte som Erskes. Den var indiansk, brukade hon säga.

– Gör-fin utsikt i alla fall, hörde han kompanjonen utbrista, längre upp efter slänten.

För tillfället var hon mer imponerad av den än av vindfånget. Hon stod i en pose med kängan på en klippa och handen på knäet. Norrdellen bredde ut sig som ett innanhav men istället för vattenhorisont reste sig en rygg av avlägsna berg. Ytan skiftade i grågrönt och korthuggna vågtoppar bröts i vita skumkaskader. Det närmaste strandpartiet skymdes av skogen men det gick att höra vattnet som slog in mot land.

– Fan, jag tyckte jag hade låst, sade Erske nere vid vindfånget.

Bricken tog sig ner för branten, saxade mellan stenar och buskar. Dörren var öppen men lådan stod kvar utanför.

– Vad är det du säger? sade hon.

– Jag hade för mig att jag satte dit hänglåset, svarade Erske genom träväggen. Men jag måste ha drömt, det finns inget lås här.

– Vandaler, kanske?

Hon gick runt vindfånget som egentligen var en stuga med väggar utan isolering och med smala fönstergluggar i enkelglas för ljusinsläpp. Taket var däremot ordentligt gjort; asfaltpapp och korrugerad plåt. Det var Erskes verk, det var han som uppfört vindfånget. Tre betongplintar och det fjärde hörnet stod på urberget.

– Ser inte ut som vandaler, sade han. Inget är sabbat.

– Så du har drömt alltså?

– Men varför har jag då nyckeln med mig? sade han och höll upp den.

– Är nåt stulet?

– Nej, för det fanns inget att ta. Vindfånget är ju helt jäkla tomt.

Bricken andades in doften av nysågat trä. Hon såg upp i taket där Erske dolt spiken under längsgående ribbor. Hon funderade på arrangemanget och Erske släppte för ett ögonblick frågan om det försvunna hänglåset.

– Vad är det du ska göra egentligen? frågade han.

Hon såg inte ut att reflektera över att han frågade.

– Vi ska ha en webbkamera som täcker in hela vindfånget, svarade hon. Det ska inte finnas någon död vinkel och den ska vara uppkopplad on-line.

– Som en övervakningskamera?

– Precis, det är väl det som är syftet. Det kan väl inte vara nåt annat, eller vad tror du?

Kompanjonen visste uppenbarligen inte mer än hon. Därmed stod de på samma nivå.

– Vad är det som kommer att vara stöldbegärligt? frågade hon.

– Det blir väl kanske en inredning, vad det lider?

Det var bara spekulationer, Erske hade ingen information.

– Det ska ju funka som en övernattningsplats, sade han. Dom får väl hänga över kameran när dom ska klä av sig för att lägga sig. Nå privacy måste man ha, även som turist.

– Vi ska bygga in kameran så den inte syns. Kan du hämta resten av prylarna, tror du? Medan jag börjar med solcellerna.

Erske hummade till svar och lämnade vindfånget. Han valde en annan väg än de kommit. Han gick rakt ner mot sjön, det fanns ändå en tanke med vindfångets placering. Det skulle gå att ta sig upp från sjön på ett enkelt sätt. Så småningom skulle han sätta upp markeringar, både vid båtläget och genom skogen. Som en snitslad bana.

Det var bara det att han inte fått några instruktioner, hur markeringarna skulle se ut. Ingenting var klart.

Han försökte hitta en naturlig väg i bergssluttningen, mellan stenblock och kala lövträd. Han hade försökt en gång förut, men utan resultat. Den här gången fick han känslan av att någon gått där. För inte så länge sedan, som en närvaro.

Nyss.

När han fick syn på hänglåset fick han blodrusning. Låset hängde på en naken gren. Låset som han köpt på järnhandeln i Delsbo, på entreprenörens konto.

Han hann se att det var uppklippt, sedan hörde han ljud från sjön.

Någonstans startade en motor, men inte i närheten. Erske försökte springa och blev snabbt andfådd, han tränade inte och det var sällan han sprang. Eller aldrig, snarare.

Det fanns ett båtläge utmarkerat, men ljudet kom inte därifrån. Erske drog sig fram i nakna lövträdsgrenar och snart skulle han vara framme vid vattnet, men det gick för långsamt. Han insåg att han inte skulle hinna fram för att se båten.

Motorljudet blandades med ljudet från vågorna. Han nådde ner till vattenbrynet men han såg inget. Till höger försvann strandlinjen i en svag inbuktning. För att få fri sikt västerut tog han sikte på raden av klippor som sköt ut i vattnet men han hade tappat koncentration och på en isfläck tappade han fotfästet.

Ohjälpligt hasade han i, hade han inte varit så utmattad hade han kanske förmått att hålla sig kvar, men nu gick det inte. Vatten upp till knäna och i hastigheten slog han vänstra armbågen i en sten.

Dellensjön var stor, en enorm vattenmassa, kall som is. Han skulle kunna domna bort och dö. Han kunde dras ut på djupet och sväljas. Ner i djupgraven, som kompanjonen pratat om.

Nu först såg han båten, hur den försvann bort i ett vågskum nära land. En röd båt, den rundade tallskogen som spretade ut över vattnet.

Efteråt tänkte han på avståndet; att det varit stort. Egentligen kunde han inte ens vara säker på färgen, om den varit röd.

Han försökte vada inåt land men det visade sig vara omöjligt, han kunde inte röra sig i det fryskalla vattnet. Han fällde sig framåt över klippkanten och rullade upp och det värkte i lederna och i armbågen. Innan han reste sig kände han efter om bilnyckeln låg kvar i byxfickan. Det gjorde den: Välsignat.

Som ett djur sprang han i skogen, han råmade i inandningarna för att få luft. Först hittade han inte, såg inga kännetecken, men han rörde sig hela tiden uppåt i terrängen. Han skulle kunna nå landsvägen, om han höll åt vänster.

Välsignat, tänkte han när han förstod var han var någonstans. Han skulle hitta Jeepen.

Den sista sträckan sprang han dubbelvikt, av kölden och smärtan i kroppen. Innan han gick in i bilen ålade han sig ur de våta kläderna. Han startade motorn och höjde tomgången, vred upp värmen på maximalt läge.

*

En bra stund senare. Mobiltelefonen fungerade inte, han hade haft den i byxfickan i vattnet tillsammans med bilnyckeln.

Nyckelsändaren fungerade men inte telefonen. Värmen i bilen ångade och han hade virat in sig i brandfilten. När han rörde på vänsterarmen ömmade det i armbågen, han kände att det inte var bra. Han började oroa sig för fiolspelet, om det skulle påverkas.

Han såg kompanjonen i backspeglern.

– Erske, vad är det som hänt? sade hon efter att hon själv fått öppna förardörren.

– Jag hamnade i vattnet.

Hon såg på honom i brandfilten.

– Nu ser du verkligen ut som en indian, sade hon.

– Det var nån som kom i båt. Samma människa som bröt sig in i vindfånget.

– Menar du allvar?

Erske berättade hur han hittat hänglåset och sett båten.

– Det är nåt som inte stämmer, sade han. Vi måste varna Larsson.

Bricken såg inte ut att gilla förslaget, hon gick runt bilen och försiktigt öppnade hon bakluckan.

Entreprenörens namn var Alf Larsson. Erske tog upp det på nytt, när inte Bricken ville säga någonting:

– Nån försöker sabba vad vi håller på med. Larsson måste få veta.

Bricken höll uppenbarligen på att baxa ut nästa låda. Han satt bakom ratten och försökte se efter i backspegeln men hon stod i skymd vinkel. Hon mumlade något, han skulle bli tvungen att gå ut för att höra hur hon tänkte sig fortsättningen. Brandfilten var stel och tung och han fick hålla den uppe med båda händerna.

– Fattar du inte vad jag säger? frågade han.

– Jo, jag hör att du tycker vi ska göra nåt men just nu håller vi på med en installation.

– Vi kan väl bara inte strunta i inbrottet?

– Erske, kan du inte ta på dig byxorna?

Hon stod böjd under den öppna bakluckan och plockade bland elektroniken. Hon visade på en vit kartong som hon tagit av locket på.

– Vet du vad det här är? sade hon och i nästa andetag svarade hon på sin egen fråga:

– En webbkamera med inbyggd webserver. Senaste tekniken.

– Okej, jag ska ta på mig mina blöta kläder. Sen måste vi faktiskt kontakta Larsson.

– Kan du bara sätta på dig byxorna och så bär du upp den här lådan, sade Bricken. Jag tar kameran och kablaget.

Hon var redan på väg, hon visste precis hur hon skulle gå genom skogen och det var inte omvägen ner till sjön. Erske gjorde sig däremot ingen brådska, han var fylld av inre motstånd och vänsterarmbågen var inte som den skulle. När han grep tag om lådan strålade det mot handloven.

Inne i skogen pep det till i mobiltelefonen. Han ställde ner lådan för att kontrollera. Nyss hade han inte fått något liv i mobilen, den hade dött när den kom i vattnet. Nu var displayen åter tänd. "Ingen operatör", stod det.

Han fortsatte upp till vindfånget och genomförde leveransen. Kompanjonen var i full färd med det hon skulle göra och tittade inte ens upp. Han hade i varje fall byxorna på sig nu, fast det var kallt och obehagligt. Då gick det bättre med sportskorna. Strumpor använde han inte ofta.

Han ville påminna om att de skulle ringa Larsson, för det var hon som måste ringa. För närvarande hade de inte tillgång till någon annan telefon. Istället babblade hon så att han inte fick chans att öppna munnen. Tydligt beskrev hon hur de skulle montera webbkameran men han hade tankarna på det andra och hade svårt att hänga med i resonemanget.

Fast han hade börjat känna igen hennes sätt. När hon pratade kunde hon låta som om hon var ilsken, fast hon inte alls var det. Det var hennes vanliga tonläge, han hade förstått det nu. Ibland kunde han rycka till, när hon gick igång. Helt omotiverat kunde hon höja rösten, som om hon grälade.

Det var bara när hon skulle fråga om indianer och om Sofia Berger som det blev en annan ton i skällan. Då lät hon inställsam, fick len röst.

– Ska jag sätta upp kameran, menar du? frågade han.

– Nej, jag vet inte riktigt ännu. Hur den ska sitta. Först måste jag göra i ordning strömförsörjningen. Jag drar ut kablarna genom ventilen, det kan jag fixa själv. Batteriet var uppladdat när det levererades.

– Jaha, sade Erske med svag röst.

Han tog sig om armbågen och lämnade platån, gick ner i skogen mot Dellen. Skulle de kontakta Entreprenören var det kanske bäst om han först hade undersökt båtläget. Det skulle förstås bli frågor och Erske ville gärna hjälpa till med all information.

Han såg hänglåset på långt håll, metallen glimmade i solljuset. Inkräftaren hade hängt upp det i ett träd som stod intill den naturliga leden mellan båtläget och Plats Hästnäs. Helt synligt, som om det fanns en tanke. Han gick fram och häktade av låset från den torra grenen och stoppade in det i huvjackan, det tyngde mot magen.

Det var i varje fall det här som var den naturliga leden, han hade hittat den nu. Snart skulle den trampas upp till en stig, när

verksamheten kom igång. Erske skulle markera upp leden med skyltar. I sinom tid, mumlade han för sig själv.

Sista sträckan ner till vattnet gick i gräs och Erske ansåg att det egentligen borde läggas ut en rejäl spång att gå på. Han skulle ta upp det som ett förslag. I sinom tid.

Båtläget låg i en vassrugg men inloppet hade muddrats under hösten. Han visste inte av vem, men han hade överhuvudtaget ingen koll på vilka som Entreprenören anlidade. Det enda han förstod var att det var en viss apparat, det var många som var engagerade.

Ändå borde det synas om en båt lagt till, men den omgivande vassruggen tycktes orörd. Det fanns annan möjlighet; att inkrätaren haft sin båt på en helt annan plats. Provisoriskt hade Erske lagt ut plankor för landstigning. De såg inte ut att ha rubbats. Han klev ut på den närmaste som sjönk ner för tyngden. När han steg av rörde den sig inte. Han flyttade om den så att det skulle märkas om någon gick på den. Han försökte memorera hur det såg ut.

Den som gjorde inbrottet måste haft kännedom. Om vad som var på gång. Erske tänkte på det och såg ut över vattenflaket som var Norrdellen. Sofia Berger hade en kollega på polishuset i Hudiksvall som var från Jämtland och det var han som brukade prata om vattenflaket. Det gick att begripa vad han menade, när man stod vid båtläget och tittade ut över utbredningen. Det var verkligen stort och väldigt. En kolossal vattensamling, inte som en vanlig insjö.

Inte som sjön hemma vid Sjötorpet, den var mer hanterlig. Den här var oberäknelig och kall, som ett vilddjur. Den stillhet som fanns uppe på platån med vindfånget fanns det inte en tillstymmelse av här. Vinden var byig och frän, den stack i ansiktet. Bergslandskapet på den motsatta sidan såg ut som om det hörde till en annan dimension, som isstoder i ett avlägset ljusblått sken.

Dellen var hänsynslös, den drog ner sina offer i djupet. Först förlamades man av kylan och väldigheten, sedan sänktes man ner i ett bottenlöst djup. Erske hade hört historier ända sedan lågstadietiden i Delsbo.

Han gick efter strandkanten och kom till platsen där han halkat och fallit, ett område där stenblocken lösgjorde sig från skogsträngen och stack fram i vattnet. De bildade en naturlig vågbrytare. Fram dit hade stranden bestått av omväxlande vassruggar och sandbankar.

Det enda spåret var hänglåset, upphängt som en varning. Eller ett hot. Erske var den som uppfattat budskapet, det var därför han var angelägen att Larsson skulle informeras och det så fort som möjligt.

Han skulle ge Kompanjonen den tid hon ville ha. Han gick upp i skogen igen, han var varm och frusen på samma gång och ville komma bort från vindbyarna.

*

Solen hade gått i moln och dagen hade mörknat. Erske Båtsman valde att inte gå tillbaka till Jeepen, han väntade i skogsmarken. Han hade hittat en glänta bland de enkla lövträden, den ingav ett sorts lugn. Kroppens vibrationsnivå låg i ett viloläge, som hos ett barn. Han satt på huk med ryggen stödd mot en trädstam och värmen strömmade långsamt in från växten.

Det klingade till från mobilen, tydligen var den inte helt död. Han klämde upp den från fickan och såg på displayen. Ett SMS:

varför svarar du inte? kom o hjälp att bära. b

Erske försökte springa men när han nådde landsvägsslänten övergick han till sitt vanliga lufstempo. Plåttaket på vindfånget skymtade fram och han klev på torra grenar som knäppte som pistolskott.

Kompanjonen gick inte ut, hon väntade på honom inne i vindfånget.

– Jag har inte hört att du ringde, var det första han sade. Telefonen funkar inte som den ska.

– Ska du titta? sade hon istället.

Hon satt mitt på trägolvet i skräddarställning med en bärbar dator framför sig. Erske gick ner på knä.

– Det är ju vi, sade han och tittade sedan uppåt och såg kameran uppe i taket.

– Du får kanske bygga in kameran i en låda, förklarade hon. Det finns en skiss på hur det ska se ut, har du den?

– Nej.

– Jag har den hemma. Om du skjutsar hem mig ska du få den.

– Så det är trådlöst, konstaterade Erske istället.

Det fanns ingen tråd överhuvudtaget, inte till den bärbara datorn. Bara till batteripaketet på golvet. Bricken förklarade att datorn funnits i en av lådorna. Hon skulle använda den i projektet för att kontrollera uppkopplingspunkterna. Det hette så, berättade hon, i de skisser hon fått. Varje vindfång representerade en uppkopplingspunkt och tydligen skulle de även vara definierade med GPS-koordinater.

– Men du visste ju inte ens var vindfången fanns, påpekade Erske. Det var ju första gången du såg kartan, när du kom hem till mig.

Kompanjonen slängde med sitt långa mörka hår och stirrade honom stint i ögonen.

– Just det, ingen av oss har sett helheten, sade hon och nu lät hon arg igen.

Erske tystnade, han visste inte var han hade henne. När hon fortsatte att prata visade det sig att det var hennes vanliga jargong. Hon lät upprörd utan att vara det.

– Det kan väl inte vara meningen att jag ska ha koll på dina webbkameror, avbröt han.

– Jag pratar om en översiktsbild, inte om några detaljer. Jag ser inte helheten i det här. Vet vi vad det ska användas till?

– Men vi vet ju vad det handlar om, gör vi inte?

– Jaså, gör vi? Jag vet bara vad som stått i tidningen.

Hon slog ihop datorn och reste sig.

– Men nu ska vi inte sitta här och prata om sånt, sade hon. Det viktiga är att det fungerar. Installationen. Det kan du intyga, va?

– Jo, jag såg ju oss på datorskärmen. Filmade från kameran uppe i taket.

– Som du ska bygga för, efter Larssons skiss. Du kan väl fästa solcellerna lite bättre också. Jag har bara skruvat i ett par bultar. Dom sitter i söderläget på baksidan.

– Och batteriet ska stå här inne? sade Erske och följde med ögonen kabeln från batterilådan upp efter väggen och ut genom luftventilen.

– Ja, du kan väl snygga till trådarrangemanget, sade hon som i förbifarten.

– Problemet är att det inte går att låsa längre. Hänglåset är söndersågat.

Det som tyngde i huvjackans ficka.

– Men nu sitter webbkameran här istället, sade Bricken. Det är en övervakningskamera.

– Den kan väl ändå inte visa nåt när det är mörkt?

– Jo, det kan den eftersom den har infraröd känslighet. Den visar detaljer i kolmörker.

– Det var som själva fan, sade Erske.

– Bara så du är medveten om det: Vi är övervakade just nu.

Erske sneglade upp mot kameraögat. Det kändes som ett mänskligt öga och han tyckte inte om det.

– Som jag har berättat redan sitter det en webbserver och en sändare i kameran och det är igång, sade Bricken. För den som kan logga in på servern är det bara att titta. On-line, som det så vackert heter.

Erske förflyttade sig ut i friska luften, bort från övervakningen. Han undrade hur han såg ut egentligen. Som en slusk, förstås. Varje gång han sammanträffat med Larsson hade han sett till att se ren och hel ut. Det var viktig med ett bra intryck, det hade han lärt sig på jobbsökarkurserna.

Bricken var inte den som såg ut att bry sig. Hon hade sin kappas i alla färger och nu var hon sysselsatt med att plocka ihop efter sig. Verktyg och omslagspapper. Han skulle få bära, hade hon skrivit i SMS:et.

– Sen ringer vi Larsson, ropade han genom träväggen.

– Varför det?

– Det har varit inbrott, nån var här. Jag såg när han försvann i en båt.

– Tror du verkligen inte Larsson har annat att tänka på?

Erske tänkte sig inte för, han ställde sig i dörröppningen, fullt synlig för ögat.

– Bricken, har du nåt problem med Larsson?

– Nejdå.

– På mig låter det som att du inte vill träffa honom.

– Inte alls, jag har väl inget problem med honom. Det är väl att jag inte har tid, antar jag.

Hon arbetade när hon pratade, hon sorterade tänger och mejslar i en verktygsväska med plastinredning. Erske kunde se att hon var noga.

– Du är väl inte arg? blev han ändå tvungen att fråga.

– Jag är inte arg, varför skulle jag vara arg?

– Du kanske tycker jag är som en tjatmoster?

Han kände sig onekligen som en moster.

– Nejdå, inte alls, sade Bricken och kom upp på fötter.

– Men det är väl klart som fan att vi måste berätta det här för Larsson.

– Om du känner det så: Visst. Du gör som du vill.

– Än du då? Är inte du med på det?

– Jag ställer upp som vittne, om du tycker det känns bättre då.

– Vittne? Förresten, hörs det också? Går det ut ljud?

– Nej, inget ljud. Det är bara en kameraupptagning.

– Jag begriper ju att det blir jag som får ringa, sade Erske och gav henne nyckeln till Jeepen.

Han stod på platån och höll upp sin mobil mot Dellens vattenspegel. Displayen visade på kontakt med operatören. Precis när Larssons mobilsvarsmeddelande gick igång fick han se Bricken gå nerför i terrängen, bärande på sin verktygsväska. Hon hade lämnat en låda kvar åt honom.

– Hejsan, Alf Larsson, det här är Erik Båtsman. Skulle du kunna ringa mig så fort du hör det här meddelandet? Tack och hej då.

*

När Erske kom tillbaka satt Bricken i Jeepen, på passagerarplats. Hon hade fått igång musikanläggningen på egen hand, fast det var ingen fiolmusik. Men det var väl ingen konst för henne, tänkte han. Hon var ju elektronikspecialist. Tydligen var det radion. P3.

– Vi ska träffa Larsson ikväll klockan tjugo, sade han. På Stads-
hotellet i Ljusdal. Han ringde precis upp.

– Man tackar, sade kompanjonen men lät inte särskilt tacksam. Jag har ju mitt kontor i Ljusdal, vi kan väl åka dit under tiden.

Erske nickade och stuvade in lådan i lastutrymmet.

– Men först åker vi till Sjötorpet så jag får sätta på mig torra kläder, mumlade han.

– Jag skulle nämligen vilja prata med dig om honom.

– Om Larsson?

Erske lufsade runt fordonet, han satte sig bakom ratten och såg att hon menade allvar.